

Publicerad 2006-04-06 03:26 av Rune Thorsell

Samantha IV är nyskriven och har tillkommit under energiska hejarop från vår allas så kära "Katta_Strof". Den tillägnas därför henne. De förra tre är cirka tio år gamla. Dem skrev jag för min gode vän, Sven. </p

Samantha IV

JAKTEN PÅ DET GLÖMDA FORTET.

Av René de Tour-Zelle.

Samantha och jag hade hamnat i en liten stad i före detta Tyska Östafrika. Vårt egentliga uppdrag var att söka efter en befästningsanläggning som tyska militärer byggde långt före första världskriget men som efter fredsslutet 1918 föll i total glömska.

Min uppgift var att fotografera, något jag hade viss erfarenhet av från otaliga spaningsuppdrag som privatdetektiv. Det fanns naturligtvis skickligare fotografer, men Samantha ville ha mig eftersom vi tidigare samarbetat framgångsrikt.

Vid vår ankomst pågick en marknad i staden. Fakirer, eldslukare, taskspelare och inte minst ficktjuvar var i full aktion. Tävlingar ägde rum, det var dvärgkastning, bungyjump och mycket annat. Samantha fascinerades av en tävling i ormsittning. Till min fasa anmälde hon sig.

Den som känner Samantha vet att hon är beredd till vad som helst för ett bra reportage. Hos henne väger självbevarelsedriften lätt mot yrkesstoltheten.

Nu fick hon ta av alla kläder utom trosor och bh. Hennes lingerie var i format att ledigt kunna rymmas i ett litet glasögonfodral. Hon sattes i en bur, placerades i lotusställning och lämnades ensam med ett trettiotal ormar av alla storlekar. Snart krälade ormar överallt. Hon hade ormar runt armar, hals och lår. Alla spelade med sina kluvna tungor och recognoserade varje vrå av kvinnokroppen.

En svart mamba började tugga på hennes trosa. Snart kunde han dra av den och kröp bort med den till ett hörn av buren. En grön mamba gjorde lika dant med bh:n. Andra ormar stötte till för att lukta på tygtrasorna. På något vis utbröt osämja. Snart slogs huggormar mot pytonormar i ett formligt krig. Hela buren var hårbärg för ett besinningslöst upplopp. Efter en evighet hade vakterna fångat samtliga reptiler och Samantha kunde komma ut. På grund av ormarnas nyfikenhet var hon nu helt naken. Då hon skulle klä sig visade det sig att någon stulit alla kläderna.

I ett klädstånd köpte jag en burkha. Inte vacker men ett gott skydd mot solen. Så fortsatte vi färden på våra hyrda kameler. Som väl var hade ingen rört våra packningar. De var väl surrade och jag hade haft god uppsikt.

Efter ett par timmar anlände vi till en lite större stad. I den fanns ett museum där vi hoppades finna material om den bortglömda befästningen. Samantha klagade över värmen som nu blivit outhärdlig inne i den trånga burkhan. Jag hittade en i halvdunkel belägen nisch. Jag klädde av Samantha och placerade henne som Afroditestaty på en tom sockel som normalt bar upp ett äkta verk i marmor, dock för tillfället på rengöring och översyn. Samantha lovade att stå helt still då någon tittade. Dessemellan kunde hon få röra på kroppen. Jag började nu söka efter museibiblioteket. Då ville det sig inte bättre än att en grupp elever från en närbelägen konstskola anlände med sina skissblock i högsta hugg. Dagens uppgift var att teckna av Afrodite. Jag sökte så fort jag kunde i arkivet och hittade en del kartor som jag lät göra kopior på.

Jag återvände till Afrodites nisch, lagom för att se Samantha tröttna och låta armarna sjunka. De unga konstnärerna drabbades av panik, kastade skissblocken och flydde i samlad oordning, skrämde från vettet. I förvirringen hittade de inte utgången utan skingrades åt alla håll. Snart var hela museet ett kaos av besökare

och personal. Alla sprang planlöst, skrikande och gråtande, snubblande och knuffande varandra.

Snabbt fick jag på Samantha henes burkha och vi flydde snabbt från museet och staden. Vi fann en liten dunge ute i vildmarken. Där fanns ett vattenhål och skugga till skydd mot solens hetta. Vi kunde i lugn och ro studera kartorna och göra upp färdplaner medan kamelerna girigt drack av det friska källvattnet.

Vi beslöt att slå läger. Tyvärr hade vi endast fått med oss två enmanstält, något som jag snart skulle få ångra bittert.

Då jag vaknade nästa morgon, fann jag Samanthas tält tomt. Enda spåret efter henne var burkhan som låg slarvigt slängd utanför tältöppningen. Jag upptäckte så småningom spår efter en förbipasserad karavan och greps av de mest förfärliga aningar.

Jag kunde intet annat göra än sadla kamelerna och följa karavanspåret. Jag red först och hade Samanthas kamel på släp. Det gick inte fort.

Två dagar senare kunde jag stanna bakom en bergskam, stiga av och klättra upp för att spana ut över landskapet. I kikaren fick jag syn på ett torn. Vid detta stod kameler tjudrade. Jag förstod att jag funnit den glömda befästningen men att den inte längre var öde. Där inne fanns människor - av vad sort ville jag helst inte tänka på.

Först då natten fallit på vågade jag mig fram. En ensam vakt patrullerade. Jag mätte tiden och konstaterade att det tog honom femton minuter att runda tornet. Då han försvunnit bakom hörnet kastade jag snabbt upp mitt äntringsankare och klättrade upp på balustraden, drog upp linan och såg mig omkring. Ingen fanns i sikte. Försiktigt smög jag fram till en dörr. Den var låst men virket gammalt och murket. Utan svårighet bröt jag upp den och var så inne i tornet.

Nu följde en kurragömmalek, utan tvivel mitt livs svåraste. För varje steg hotade möjligheten att upptäckas. Turen var dock med mig. Jag passerade en smal korridor och fann en liten glugg genom vilken jag kunde titta in till en stor sal. Där inne vistades ett trettiotal nakna kvinnor. En av dem var Samantha. Jag väntade tills hon kom inom hörhåll och viskade så till henne. Hon rörde inte en min, men jag förstod att hon hört mig.

Jag tvingades nu i största hast improvisera en komplicerad handlingsplan. Jag hade sonderat så pass att jag kände till ett olåst vapenförråd. Dessutom hade jag noterat att hallen med alla kvinnorna lätt kunde öppnas utifrån.

Planen sattes omedelbart i verket. Jag öppnade låset till halldörren men lät den förbli tillskjuten. I vapenförrådet hade jag hittat ett samurajsvärd som Samantha fick. Fortet var ockuperat av en människohandlare och hans livvakter. En vecka senare skulle ett antal bordellägare komma och ge bud då "varorna" alltså kvinnorna skulle gå på auktion. Till dess skulle samtliga objekt vara färdigutbildade i kurtisanyrket. Utbildningen försiggick i gangsterchefens sovrum och varade i sex nätter. Denna natt återstod endast Samantha, alla de andra var redan utexaminerade.

Nu skedde det, att Samantha gjorde entré i chefens sovrum. Under tiden anlade jag eld i ett rum högre upp i tornet. Då elden tagit sig gick larmet och alla skyndade dit. Kvinnorna rusade till arsenalen och beväpnade sig.

Samantha, i en persisk badrock skred sakta fram mot den stora dubbelsängen där universitetets självutnämnde professor väntade på att få tentera sin vackra student. Hon lät badrocken sakta glida av kroppen och sjunka till golvet.

Mannen i sängen hann aldrig uppfatta situationen. Svärdet sjöng sitt Dies irae och dramat fullbordades enligt

ritningar i Bibelns Apokryfer. Holofernes huvud rullade över golvet. Judith tog upp det och svepte in det i sin badrock.

Samtidigt hördes skrik och tumult uppifrån Elden hade tagit fart och alla kämpade förtvivlat med släckningen.

Kvinnorna, alla utan kläder, men alla tungt beväpnade, rusade mot utgången. Samantha och jag sökte oss ned till källarvåningen. Där hade jag observerat ett lager med acetylenkastuber. Jag öppnade lite på varje tub, stängde dörren och tände ett stearinljus tio meter längre bort. Acetylengasen skulle leta sig ut genom nyckelhålet och så småningom mätta luften i det yttre rummet.

Så tog vi oss ut. Kvinnorna hade lösgjort alla kamelerna. De räckte inte helt till alla, men vi lät de lesbiska dela på en kamel och de hetero få var sin. Samantha och jag tog våra egna kameler. De hade stått länge tjuvdrade men syntes friska och oberörda.

Då vi hunnit cirka femtio meter från tornet, hördes en fruktansvärd explosion. Tornet rasade i moln av betong, glassplitter och rök. Flera explosioner hördes då även sprängämnesförrådet nåtts av lågorna.

Epilog. Vi mötte en karavan med hjälpsändningar från Röda Korset. Alla kvinnorna fick kläder och mat. De följde med till RK:s sjukstuga där de stannade som frivilliga hjälparbetare. Samantha och jag återvände samma väg som vi kommit men undvek noga museet. Vi insåg att vi inte vore speciellt välkomna där.
SLUT.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Rune Thorsell med Poeter.se id #7007 innehar upphovsrätten